

Nemohla je dostat z hlavy. Zpočátku jenom seděla a usmívala se od ucha k uchu. Srdce měla tak plné lásky, až hrozilo, že pukne. A pak začala v jejích úvahách klíčit důvěrně známá semínka pochybností.

Skutečně to myslíš vážně?

Stačí jediný pohled na tvou tvář a vezme svá slova zpátky.

Kdykoliv hrozilo, že se v pochybnostech utopí, přečetla si esemesku od Sarah.

On tě miluje. Dobře to víš.

Ví to? Věděla jenom to, že než se jí takhle zvláštní a báječná věc nepozorovaně vplížila do života, nikdy zamilovaná nebyla. Její milostný život před nehodou se rozhodně nedal označit za úspěšný, takže o tom po nehodě si netroufala ani uvažovat. Jistě, sex si dopřávala. Randit vydržela několik týdnů a partnery často střídala, ale to bylo všechno. Žádný opravdový vztah. Žádné závazky. A rozhodně ne láska.

Nejbliž k ní měla během velmi uspokojujivého románu s mužem, kterého potkala jednou v noci v kancelářské budově. Pracoval pro investiční banku, sídlící v jiném patře. Mockrát se náhodou potkali a padli si do oka. Oba byli otroky své práce a oba měli své potřeby. Scházeli se dvakrát týdně a strávili spolu noc. A pak se spokojeně vraceli do svých kanceláří a nepotřebovali se znovu vidět. Aaron byl třiačtyřicetiletý, dvakrát rozvedený manažer, kterému na vztah nezbýval čas, energie, ani prostor v srdci. Byl nadmíru přitažlivý a velmi vynalézavý v posteli. Takhle to pokračovalopár měsíců, dokud Aaron nenašel ve svém natřískaném rozvrhu čas, prostor a energii pro vztah. Bohužel ne s Alicí. Po přátelském rozchodu se Alice už nikdy s nikým nezapletla. S randěním neměla žádné zkušenosti, ale *nikdy* se tím netrápila. Někdy ji přepadala dojem, že se s muži schází jenom proto, že se to od ní očekává. Domnívala se, že si vždycky někoho najde, když

bude chtít. Ale když o tuhle vyhlídku přišla, vyčítala si, jak byla přelétavá. Ano, být single je úplně v pořádku – pokud se tak rozhodnete dobrovolně.

Jednu věc věděla jistě – na téhle operaci nesmírně záleží. Znamená pro ni nový život a možná sebere dost odvahy, aby se konečně uviděla s Alfíem.

K té poslední části by se nerada upínala. Z představy, že Alfie opustí nemocniční pokoj a ona už s ním nikdy nepromluví, se jí dělalo nevolno. Ale dokáže mu stanout tvář v tvář? Co když jí operace přinese jenom zklamání? Co když odtud Alfie odejde bez ohlednutí? Co když se o ni zajímá jenom proto, že stejně nemá co dělat a potřebuje něčím zabít čas?

Vždycky každému dovolila, aby ji nakonec opustil. Dokonce i Sarah je teď na druhém konci světa. Neunesla by, kdyby ji opustil i Alfie.

„T minus jeden den, Velká Al. Jak se cítíš?“

„Vážně bych si přála, abys mi tak neříkal. Je to odporné oslovení!“

„Promiň! Mám takový ošklivý zvyk. Uvědomuju si to, ale ty se přestaň vyhýbat otázce.“

„Cítím se úplně stejně jako včera, když ses mě ptal na to též. I předevcírem. Jsem absolutně a stoprocentně vyděšená... ale těším se.“

„Děsu rozumím, tomu těšení už moc ne. Skutečně nechceš vyzkoušet některou z mých mastí na jizvy jako poslední pokus, jak odvrátit velký chirurgický zákrok?“

Zpoza závěsu vykukla nevelká bílá tubička.

„Ty si myslíš, že je dávno nepoužívám? Kromě toho ta tvoje tubička by nestačila ani na moji ruku.“

„Jenom jsem se snažil pomoci.“ Naposledy tubou zahýbal, než opět zmizela za oponou. „Určitě nechceš, abych někomu zavolal, kdyžby se něco zvrtilo? Ani Sarah?“